

PHẬT THUYẾT THẬP THIỆN NGHIỆP ĐẠO KINH

Tập 1

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Giảng tại: Tịnh Tông Học Hội Singapore

Biên tập: năm 2023

Các vị đồng tu, xin chào mọi người!

Hôm qua, chúng tôi đã giảng viên mãn Cảm Ứng Thiên rồi. Văn tự của Cảm Ứng Thiên tuy không dài, cổ nhân đã hội tập lại một số công án, nhân duyên, cũng chính là những câu chuyện cảm ứng trong lịch sử. Hội tập được rất là phong phú, có lý luận, có sự thật, nếu như giới thiệu tường tận thì không thể nào nói cho hết.

Ngày trước có rất nhiều câu chuyện về cảm ứng. hiện tại thì càng nhiều. Chúng ta ở trong nước, ở ngoài nước, thường nhìn thấy trên báo chí, trên tin tức truyền hình, có rất nhiều tin tức báo cáo về phương diện này. Những tin tức này đích thật làm tăng thêm lòng tin của chúng ta. Tuyệt đối không thể nói, chúng ta chưa có chính mắt xem thấy thì chúng ta không thừa nhận. Ngày trước lão sư Lý thường dùng 1 thí dụ, thầy nói: *“Cha của anh thì anh thấy rồi, anh thừa nhận, ông nội của anh anh thấy rồi, ông cố nội, ông sơ của anh nếu như anh không thấy được thì anh không thừa nhận à? Làm gì có loại đạo lý này?”*.

Những sự việc mà chúng ta không thấy được thì quá nhiều. Lấy khoa học gia hiện tại mà nói, năng lực của mắt chúng ta rất có hạn, ánh sáng thấy được, sóng ánh sáng chỉ có thể ở độ sóng thích hợp, chúng ta mới có thể thấy được, nếu sóng ánh sáng dài hơn so với tầm nhìn của chúng ta thì chúng ta không thể thấy được, sóng ngắn cũng không thể thấy được. Thế nhưng, ngày nay dùng dụng cụ khoa học để đo đạc, đích thực có sóng dài, có sóng ngắn, chúng ta không thể thấy được! Không thấy được nhưng không thể nói nó không tồn tại, không thấy được nhưng không thể nói nó không phải sự thật, không thể nói đây là thuộc về mê tín, đây là thuộc về võ đoán!

Phật rất là chú trọng đến khoa học, Ngài cho chúng ta đi chứng thực, vũ trụ to lớn không việc gì không có, đây là sự thật! Ngày nay khoa học gia biết được có

không gian duy thứ khác nhau, chúng ta thường hay nói đến không gian ba chiều, không gian bốn chiều, không gian năm chiều. Ở trên lý luận mà nói, không gian là vô số chiều. Không gian duy thứ khác nhau thì chúng ta không thấy được, thì không cách gì tiếp xúc. Khoa học gia hiểu rõ sự thật này, đích thực có không gian duy thứ khác nhau đang tồn tại, thế nhưng làm thế nào đột phá thì hiện tại trên kỹ thuật vẫn chưa làm được! Nhà Phật làm được rồi, có rất nhiều nhà tôn giáo cao cấp làm được. Vì sao họ làm được? Họ biết được nguyên nhân của không gian duy thứ khác nhau, họ biết được tại vì sao tạo thành không gian duy thứ khác nhau, làm thế nào mà tạo thành? Do bởi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của tất cả chúng sanh tạo thành.

Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của chúng sanh vô lượng vô biên, cho nên không gian duy thứ là vô lượng vô biên. Biết được căn nguyên của nó, nếu như tiêu trừ đi căn nguyên này, vấn đề liền được giải quyết. Cho nên nhà Phật dùng phương pháp thiền định, để chúng ta đem vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thấy đều buông xả, thế là liền đột phá được các không gian duy thứ khác nhau. Buông xả được càng nhiều, tầng thứ đột phá càng lớn, việc này ngày nay chúng ta gọi là "Thần thông", người Trung Quốc gọi là công năng đặc dị, sự việc chính là như vậy. Cho nên tâm càng thanh tịnh, cảnh giới mà bạn có thể tiếp xúc được sẽ càng rộng lớn. Vọng niệm càng nhiều, phiền não càng nhiều, phạm vi của bạn sẽ càng nhỏ, thì bạn không có cách gì đột phá. Con người chúng ta ở trong không gian 3 chiều, không gian 4 chiều thì chúng ta nhất định không có phần. Phật hiểu được cái đạo lý này, hiểu được cái hiện tượng sự thật này là do đâu mà ra, cho nên Phật có phương pháp, nhà Phật gọi là tám vạn bốn ngàn pháp môn, đó là nói tám vạn bốn ngàn phương pháp khác nhau, phương thức khác nhau, tu cái gì? Đều là tu thiền định, hay nói cách khác, đều là tiêu trừ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của chúng ta, hồi phục chân tâm của chúng ta.

Chân tâm là "tâm bao thái hư, lượng khắp pháp giới", "không gì không biết, không gì không thể", lời nói này là thật, không huyền. Có một lý luận rất rõ ràng, rất tường tận để nương tựa, đây là Phật dạy bảo chúng ta, cho nên các vị đồng tu đến nơi đây để tham học, quan trọng nhất chính là từ trong Phật pháp học được buông xả, "nhìn thấu, buông xả". Tôi thường hay nói với mọi người,

gốc của chúng ta, căn gốc của chúng ta sai lầm, cũng giống như gốc của cây đã bị mục ròi, vậy còn có thể cứu không? Căn bản là gì? Chân tâm bồn tánh. Chân tâm bồn tánh của chúng ta vì sao bị mục rã, vì sao bị hư hoại đi? Vì đã nhiễm phải tự tư tự lợi, vậy thì xong ròi! Trong kinh Phật nói với chúng ta, chân tâm là như thế nào? Trong kinh luận đã nói rất nhiều, chân tâm lìa niệm, hay nói cách khác, tâm không có vọng niệm chính là chân tâm.

Vọng hành, vọng là gì vậy? Là vọng niệm, trong vọng niệm nghiêm trọng nhất chính là ngã chấp, khởi tâm động niệm là "ta", lợi ích của ta, vậy thì hỏng ròi! Bạn vẽ ra cái vòng quá nhỏ, chỉ có ta, đều không có người khác. Tôi nghe rất nhiều người nói, hai vợ chồng đều có bí mật riêng. Có một lần, ở nơi đây có một vị rất nổi tiếng, chúng tôi nói đến sự việc của "Đường Thành", ông là một ông chủ bên đó, xem thấy Phật Giáo Cư Sĩ Lâm chúng ta công khai mở rộng như vậy, ông rất là bội phục. Ông cùng vợ của ông cũng có bí mật, ông có bao nhiêu tiền người vợ không hề biết, người vợ có bao nhiêu tiền ông cũng không hề biết, bạn thấy cái ngã chấp này còn gì bằng không? Chân thật chỉ có ta, ngoài ta ra không có người nào, họ đều không tin tưởng cái thế gian này có người đáng tin, cả đời không dám nói lời thành thật với người. Bạn nghĩ xem, loại người này sống ở thế gian thật là đáng thương! Chỗ này trong kinh Phật gọi là "kẻ đáng thương". Làm gì giống như người học Phật chúng ta, trong lòng không có việc gì, quyết định không có tự tư tự lợi, đối đãi với bất cứ người nào đều công khai mở rộng, không có chút bí mật nào. Cho nên việc thứ nhất, nếu học Phật muốn có thành tựu, muốn cầu sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, thân cận A Di Đà Phật, nếu như có lòng riêng tư thì không thể đi, niệm Phật có tốt hơn đều không thể đi, vì sao vậy? Ở trên kinh, Phật giới thiệu cho chúng ta, thế giới Tây Phương Cực Lạc là "chư Thượng Thiện Nhân câu hội nhất xứ", không chỉ là thiện, mà là tối thiện, thượng thiện. Câu lạc bộ của người thượng thiện, chúng ta bất thiện thì làm sao có thể bước vào? A Di Đà Phật cho dù từ bi hoan nghênh bạn đến, đại chúng ở nơi đó sẽ không hoan nghênh, chúng ta phải hiểu rõ cái đạo lý này.

"Thượng Thiện" là gì? Là nhất định không có tự tư tự lợi. Bạn có tự tư tự lợi, thực tế mà nói, phước báo của bạn dù có lớn hơn, hưởng thụ của bạn cũng chỉ một đời, ngay đời này bạn hưởng hết ròi thì sẽ không còn nữa. Xả bỏ tự tư tự

lợi, đem ý niệm chuyển đổi lại, tất cả vì xã hội, vì chúng sanh, vậy vẫn còn chưa đủ lớn. Tâm lượng của Phật Bồ Tát, các ngài không phải vì chúng sanh địa cầu này của chúng ta, mà là vì tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới, cho nên cái tâm lượng đó lớn, con người này mới gọi là "Thượng Thiện".

Trước tiên, đem tâm lượng mở rộng, quyết định không vì chính mình. Không vì chính mình có quá nhiều cái tốt! Các bạn đồng tu bình lặng mà quán sát, tỉ mỉ mà tư duy, bạn thấy rất nhiều, cũng có người xuất gia vì chính mình, vậy hình tượng của họ là như thế nào vậy? Còn không vì chính mình thì sao, chúng ta ở đây là không vì chính mình. Mỗi một tuần lễ có hai ba đoàn đến nơi đây để thăm tôi, đây là thí dụ rất rõ ràng. Nếu như tôi tự tư tự lợi, quyết định các vị sẽ không đến nơi đây để thăm tôi, cũng không có nhiều người đến như vậy tụ họp ở Cư Sĩ Lâm, ở Tịnh Tông Học Hội. Bởi vì không tự tư tự lợi, tất cả đều công khai, tiền của các vị cúng dường cho tôi, tôi liền chuyển tay đưa đi rồi. Cư sĩ Lý Mộc Nguyên tay cũng không sờ đến tiền, bạn có bất cứ cúng dường nào đối với Cư Sĩ Lâm, cho dù là chi phiếu, ông cũng bảo người khác nhận, chính ông không nhận, rất sợ đối với thứ này. Các vị giao cho tôi, tôi liền chuyển tay đưa đi hết. Tất cả vì chánh pháp trường tồn.

Chánh pháp là giáo hóa chúng sanh, giúp đỡ tất cả chúng sanh giác ngộ. Trong tất cả việc tốt thì đây là việc tốt thứ nhất. Cho nên tôi đã nói với mọi người rất nhiều lần, xã hội muốn an định, thế giới muốn hòa bình, tất cả chúng sanh muốn hòa thuận cùng ở với nhau thì phải đối đãi bình đẳng, tôn trọng lẫn nhau, hợp tác lẫn nhau, cả thấy thế giới là một đại gia đình. Làm thế nào mới có thể thực tiễn? Chính trị không làm được, vũ lực cũng không làm được, kinh tế, khoa học, kỹ thuật đều không làm được. Việc này mọi người đều xem thấy rất rõ ràng, lịch sử mấy ngàn năm, chúng ta thấy được rất rõ ràng, có thể làm đến được chỉ có giáo dục.

Thích Ca Mâu Ni Phật xuất thân là vương tử, cho nên Ngài có thể làm quốc vương, nhưng Ngài biết được cái sự thật này, chính trị không thể giải quyết nên Ngài xả bỏ ngôi vua. Trong kinh điển ghi chép, khi Thích Ca Mâu Ni Phật còn trẻ võ nghệ siêu phàm, Ngài có thể làm tướng quân, làm nguyên soái nhưng Ngài cũng không làm việc này. Ngài biết được việc này không thể giải quyết

được vấn đề nên xả bỏ hết! Cả đời theo đuổi công tác giáo dục xã hội đa nguyên văn hoá. Thích Ca Mâu Ni Phật là thân phận gì? Một người như thế nào? Dùng lời hiện tại mà nói, Ngài là “nhà làm công tác giáo dục xã hội đa nguyên văn hoá”, Ngài làm sự việc này. Hơn nữa là giáo học nghĩa vụ, Ngài không nhận học phí, không nhận cúng dường của người khác, trải qua đời sống đơn giản nhất, mỗi ngày ba y một bát, thanh tịnh tự tại, an vui không gì bằng, làm mô phạm cho chúng ta. Năm xưa ở đời, Ngài du học Ấn Độ năm năm, Ấn Độ phân làm năm khu, vào lúc đó đều là nước nhỏ, chưa thống nhất, cũng giống như thời nhà Chu của Trung Quốc vậy. Vào triều nhà Chu, chúng ta đọc trên sách có đến 800 chư hầu, chính là hơn 800 quốc gia nhỏ. Một nước lớn đại khái chỉ lớn bằng một huyện ngày nay vậy. Nước nhỏ thì như một thôn trang nhỏ, thôn trấn nhỏ. Những nước nhỏ này đương nhiên có mâu thuẫn, đương nhiên có xung đột, đương nhiên có chiến tranh. Thích Ca Mâu Ni Phật dạy học, đem những việc này hóa giải hết, cho nên chúng ta xem thấy trên sách, lúc đó 16 vị đại quốc vương đều quy y Phật pháp, đều nương Thích Ca Mâu Ni Phật làm lão sư, đây là họ hiểu được. Cổ thánh tiên hiền chúng ta cũng hiểu được đạo lý này. Trước khi Phật pháp chưa truyền đến Trung Quốc, Trung Quốc cổ xưa đề xướng hiếu đạo, đề xướng sư đạo. Hán Võ Đế chế định phương châm giáo học của quốc gia, cũng chính là ngày nay chúng ta gọi là chính sách giáo dục. Vào thời Hán Võ Đế, Phật pháp vẫn chưa truyền đến Trung Quốc. Phật pháp truyền đến Trung Quốc là triều Hán Minh Đế, phải đến mấy đời sau, hậu Hán Minh Đế (Hán Võ Đế là tiền Hán). Cái chính sách này căn cứ vào "Lễ Ký" thực tiễn trong "Học ký". "Học Ký" là giáo dục triết học của Trung Quốc cổ xưa, trong đó có hai câu nói "*kiến quốc quân dân, giáo học vi tiên*". Các vị phải biết, một quốc gia trị hay loạn, quan hệ là ở giáo dục. Gia đình bạn hưng hay suy, then chốt cũng ở giáo dục. Nhà của bạn có thể hưng hay không phải xem trẻ nhỏ trong nhà bạn. Bạn làm cha mẹ phải thường hay biết, trẻ nhỏ của bạn chúng muốn cái gì? Chúng nghĩ cái gì? Chúng nói cái gì? Chúng làm cái gì? Bạn phải hiểu rõ chúng. Tất cả sai lầm đều phải tu sửa, đây là giáo dục. Quan trọng nhất là không được có cái tâm tự tư tự lợi, phải nỗ lực, phải hiếu học.

Trong học tập, quan trọng nhất là đức hạnh, trí tuệ đức năng. Sau khi học thành rồi thì vì xã hội phục vụ. Từ nhỏ cha mẹ phải dạy chúng phải vì quốc gia phục

vụ, vì nhân loại toàn thế giới phục vụ, đây là cha mẹ vĩ đại. Vì gia đình chính mình kiếm tiền, gia đình hưởng thụ, đó là cha mẹ ngu si. Bạn phải nên biết, ngàn ngữ nói rất hay "*một nhà no ấm ngàn nhà oán*", cả nhà bạn rất dư giả, bạn không chăm sóc người khác, người khác đều là oan gia trái chủ của bạn, hận bạn tận xương, đến khi bạn suy rồi sẽ cùng nhau mà công kích, cái nhà này của bạn liền bị diệt vong. Cho nên phải bố thí ân đức, chính mình có năng lực, có tiền của, bố thí người nghèo khổ, gia đạo của bạn vĩnh viễn không suy, vì sao vậy? Người nghèo khổ ủng hộ bạn, bạn là người tốt, bạn chịu giúp đỡ chúng tôi, chúng tôi hy vọng bạn phát tài to, bạn phát tài chúng tôi được nhờ, người người đều đến giúp đỡ. Nếu bạn không chăm sóc người khác, bạn phát tài, người ta liền hận bạn. Nhà bạn bị hỏa hoạn, họ quyết không đến cứu lửa, "cháy rất tốt, cháy rất tốt". Khi trong nhà bạn bị cường đạo cướp bóc, họ đứng bên cạnh nhìn thấy "cướp rất hay, nên cướp!" đều sẽ biến thành hiện tượng này, đây là thường tình của con người. Nhất định phải giúp người khác, phải giúp xã hội. Chúng ta giúp đỡ người khác, khi chúng ta gặp khó khăn, người khác giúp đỡ chúng ta, giúp đỡ lẫn nhau, cho nên nhất định phải hiểu cái đạo lý này.

Tôi cũng gặp rất nhiều đồng tu bạn hữu, thậm chí một số lão pháp sư đến hỏi tôi: "*Pháp Sư Tịnh Không! Tôi muốn học tập với ông*". Tôi hỏi: "*Học cái gì? Tôi không có bất cứ thứ gì*". Họ nói: "*Pháp duyên của ông thù thắng, ông dạy cho tôi với*". Tôi nói: "*Việc này rất đơn giản mà, bố thí đi, bạn bố thí thì pháp duyên liền tốt, bạn không chịu bố thí, bạn lấy đâu ra pháp duyên?*". Tôi ở trên đài giảng kinh, năm nay được 41 năm rồi. Chúng ta trong mấy mươi năm gần đây, băng ghi hình, băng ghi âm của chúng ta, hiện tại làm thành đĩa và in thành sách, phía sau tờ bản quyền của chúng ta đều là "hoan nghênh phiên bản", tuyệt đối không có ghi "Sở hữu bản quyền, nghiêm cấm in sao", quyết định không có như vậy, cho nên băng đĩa, Kinh sách của chúng ta lưu thông khắp thế giới, pháp duyên thù thắng như vậy. Giả như phía sau tôi in lên "Sở hữu bản quyền, nghiêm cấm in sao", thì pháp duyên không còn nữa. Ngày nay vì sao ở trên thế giới sanh ra được ảnh hưởng lớn đến như vậy? Rất nhiều đồng tu nói với tôi, tính toán một cách quyết đoán, số người phải vượt hơn 200 triệu! Do nguyên nhân gì? chúng ta không giữ bản quyền. Mọi người đều hoan hỉ lưu thông. Chúng ta là lợi ích xã hội, lợi ích đại chúng, bạn hà tất phải cần bản quyền? Bạn

muốn cái bản quyền đó, bạn lấy được bao nhiêu tiền chứ? Quá hạn hẹp! Chúng ta không giữ bản quyền, bạn xem người đó khí vượng rất hưng. Tôi ở nơi Singapore này, mỗi một tháng đều có mấy trăm người từ nước ngoài đến thăm tôi, đến thăm tôi đều mang một ít cúng dường, tiền thì quá nhiều, so với thu nhập bản quyền của bạn không biết là vượt qua đến bao nhiêu lần. Đây đều là sự thật. Chúng ta đem những số tiền này làm càng nhiều kinh sách băng đĩa, kết duyên cùng với các nơi trên thế giới. Cho nên tiền nhiều thì làm nhiều, tiền ít thì làm ít, không tiền thì tốt nhất!

Không có tiền thì chúng ta không có việc, tôi có thể tìm một nơi trăng thanh gió mát để ẩn cư, để đọc sách, để niệm Phật, chân thật an vui! Hiện tại thì không cách gì làm được, các vị đưa nhiều tiền đến như vậy thì phải làm sao? Tôi phải nghĩ biện pháp đem nó dùng như thế nào. Mau mau đem nó cho đi hết. Cái thứ này không nên lưu lại. Tài người xưa gọi là "thông hóa", giống như nước chảy, nhất định phải lưu thông. Đi nhiều đến nhiều, đi ít đến ít, không đi thì không đến, thông hóa thì phải lưu thông mới được. Tài không được tích, tích thì sai, trên kinh Phật nói "tích tài tán đạo", đạo sẽ không còn. Cho nên tài không nên tích, tài nhất định phải dùng, đặc biệt phải giúp đỡ người khổ nạn. Cho nên chúng ta làm nhiều lợi ích xã hội, sự việc lợi ích đại chúng xã hội, đây là công đức chân thật, ngay đời này bạn không uổng phí đã đến, bạn không uổng phí luống qua.

Cho nên các vị đến nơi đây, quan trọng nhất chính là buông bỏ "tự tư tự lợi", buông bỏ "danh vọng lợi dưỡng", buông bỏ "tham sân si mạn", chỉ cần buông bỏ mười hai chữ này, bạn học Phật liền nhất định tu hành thành Phật. Bạn học Phật không thể thành Phật vì ngay trong mười hai chữ này vẫn có mấy chữ không buông bỏ, nên đã tạo thành chướng ngại. Phật, Bồ Tát sở dĩ có thể thành Phật, Bồ Tát là vì mười hai chữ này các Ngài hoàn toàn buông bỏ.

Học Phật, mọi người thường nghe nói, chư Phật, Bồ Tát thừa nguyện tái lai, cái gì gọi là "thừa nguyện tái lai"? Nếu như chúng ta phát ra cái nguyện, nguyện lực siêu vượt nghiệp lực của chúng ta thì hiện tại chúng ta là thừa nguyện tái sanh. Phật, Bồ Tát là nguyện gì? Chúng ta biết được, Phật, Bồ Tát ứng hóa đến thế gian này, cái thân thể này là vì chúng sanh phục vụ, không phải vì chính

mình. Ngày nay chúng ta được cái thân này, mỗi niệm là vì ta, vì ta là nghiệp lực. Thân thể không phải là ta, thân thể là một công cụ vì tất cả chúng sanh phục vụ, vậy thì bạn chính là thừa nguyện tái sanh, bạn không khác gì với Phật Bồ Tát. Phạm phu cùng Phật chỉ khác nhau ở một niệm, “một niệm mê!”. Mê cái gì? Mê cái thân này là ta, tất cả đều vì ta. Phật Bồ Tát là giác. Giác là cái gì? Thân thể không phải ta, thân thể là công cụ vì chúng sanh phục vụ, tận lực phát huy cái công cụ này, vì tất cả chúng sanh tạo phước, chỉ ngay một niệm này chuyển đổi lại thì phạm phu thành Phật. Không vì chính mình thì phước báo vô lượng vô biên, trí tuệ vô lượng vô biên. Chúng ta ở nơi đây làm một sự chuyển biến lớn 180 độ, các vị học Phật ngay trong một đời này khẳng định thành tựu.

Các vị đồng học. Hôm nay vẫn còn có mấy vấn đề cần phải giải đáp, có một số đồng tu hai ngày nữa thì phải trở về Trung Quốc, phải rời khỏi nơi đây.

Vấn đề thứ nhất, họ hỏi: “Sau khi sanh đến thế giới Tây Phương Cực Lạc, có phải là lập tức có thể trở lại độ chúng sanh hay không, hay là phải đợi đến "Hoa khai kiến Phật ngộ vô sanh" thì mới được?”

Vấn đề này trên Kinh Vô Lượng Thọ đã nói rất rõ ràng. Di Đà rất từ bi, tâm từ đối với người rất sâu nặng. Người pháp duyên thù thắng thì có giá trị đặc biệt, nếu như họ phát nguyện muốn độ chúng sanh trước, sau thành tựu chính mình, Phật cũng giúp cho họ, chỉ cần thấy được mặt A Di Đà Phật liền có thể được giá trị của bốn nguyện Di Đà, không luận thọ sanh ở cõi nào đều sẽ không mê mất tự tánh. Cho nên đây là pháp môn không thể nghĩ bàn, từ xưa đến nay, rất nhiều Tổ Sư đại đức gọi là "nan tín chi pháp". Cái pháp này, Phật ở trong tất cả Kinh từ trước giờ chưa nói qua, tất cả cõi nước chư Phật từ trước giờ cũng không có những sự việc này, chỉ thế giới Tây Phương có. Cái lý này rất sâu, sự rất rõ ràng, chúng ta phải tin tưởng.

Phật pháp là giáo dục, không phải là tôn giáo, đây là chúng ta đã nhận biết nó một cách tường tận. Giáo học của Phật Đà cùng tinh thần của Khổng Lão Phu Tử hoàn toàn giống như nhau, "hữu giáo vô loại", cũng chính là bình đẳng giáo huấn đối với tất cả chúng sanh. Thế nhưng đích thực phạm vi giáo học của Phu

Tử là ở thế gian, hơn nữa chỉ ở nhân gian cõi người, thậm chí cõi trời, quỷ thần. Phu Tử thường nói: "*Kính quý thân, nhi viễn chi*". Chúng ta cúng tế họ, thế nhưng không thể thân cận để học tập. "Viễn" là cái ý này, chính là không học tập với họ. Còn phạm vi giáo học của Thích Ca Mâu Ni Phật rất lớn, tận hư không pháp giới tất cả chúng sanh, phạm vi rộng lớn mà không có biên giới. Ở trong đây nói mười pháp giới, hiện tại khoa học gia gọi là sinh vật trong tầng không gian duy thứ khác nhau. Không gian duy thứ rốt cuộc có bao nhiêu tầng? Không có người nào biết, trên lý luận mà nói là vô lượng, Phật thấy đều giáo hóa.

Phật có năng lực gì vậy? Phật không hề nói Ngài có năng lực. Phật nói là "Bản năng tự tánh của mỗi một người". Chúng ta tỉ mỉ mà tư duy, lý luận của nó có thể đứng vững được, chúng ta sẽ gật đầu, sẽ tin tưởng. Tự tánh là gì vậy? Là chân tâm. Chân tâm, bản tánh của chúng ta vốn dĩ đầy đủ vô lượng trí tuệ, vô lượng đức năng, vô lượng tài nghệ, vô lượng tướng hảo. Chúng ta thường nói Phật có 32 tướng tốt, 80 vẻ đẹp, nhưng trên thực tế, trong kinh Đại thừa nói "Phật có vô lượng tướng, tướng có vô lượng vẻ đẹp". Bạn vốn dĩ là có mà, cho nên Phật nói Ngài không có thứ gì để dạy cho người. Thứ mà Ngài dạy cho người đều là bản năng của tất cả chúng sanh. Thế nhưng bản năng của Ngài hồi phục rồi, Ngài nói, bản năng của chúng sanh là bị ẩn mất, có thứ làm cho nó bị che mất, khiến cho bản năng của bạn không thể hiển lộ ra, không khởi tác dụng chứ không phải không có, đích thực là có. Cho nên Phật thấy tất cả chúng sanh là bình đẳng, không có cao thấp. Không chỉ là "Pháp môn bình đẳng, không có cao thấp" mà Phật thường nói "Sanh, Phật bình đẳng". Sanh là chúng sanh, Phật là chư Phật Như Lai. "*Sanh, Phật bình đẳng, tánh tướng là một, sự lý không hai*", đây là kinh nghĩa trên kinh đại thừa nói. Đây là chân tướng sự thật.

Tại vì sao thế gian có người thông minh, có người ngu độn vậy? Đó chính là do phiền não che lấp có nặng nhẹ, dày mỏng khác nhau. Người phiền não nhẹ thì trí tuệ liền cao một chút, người phiền não nặng thì trí tuệ liền thấp một chút. Người tạo thiện nghiệp nhiều thì tướng mạo liền đoan nghiêm, người tạo tác ác nghiệp nhiều thì tướng mạo liền xấu xí. Cảnh giới này thì không nhất định, thiên biến vạn hóa, cũng giống như thân thể của chúng ta vậy, thân thể cũng là thuộc về cảnh giới, đây là hiện tượng. "Tướng tùy tâm chuyển", cho nên một người

tu hành nỗ lực đoạn ác tu thiện qua vài năm thì tướng mạo của họ thay đổi, tướng mạo đổi tốt, biến đổi được rất an lành, chứng tỏ họ tu hành công phu có lực. Tướng tùy tâm chuyển, cảnh giới cũng tùy tâm chuyển. Nếu như chúng ta, một người cả đời đều bị ngoại cảnh xoay chuyển, đây chính là nói bạn sẽ bị cảnh giới bên ngoài ảnh hưởng, bạn là phàm phu, bạn chính mình không thể làm chủ được. Nếu bạn có thể chuyển được cảnh giới, bạn không bị ảnh hưởng của cảnh giới, bản có thể ảnh hưởng cảnh giới, con người này chính là Phật. Trên Kinh Lăng Nghiêm nói: *"nếu có thể chuyển cảnh thì đồng với Như Lai"*.

Vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, sau khi thấy được Phật A Di Đà, không luận đến nơi nào để độ chúng sanh, đừng nói đến nhân gian này, cõi súc sanh, cõi ngạ quỷ, cõi địa ngục, cõi nào họ cũng đến được. Họ hoàn toàn đột phá được không gian duy thứ, họ không bị cảnh giới bên ngoài ảnh hưởng, đây là có công phu. Cái công phu này, đương nhiên là một mặt là chính mình tu, phương diện lớn hơn là A Di Đà Phật bốn nguyện gia trì, khiến bạn hằng trụ niệm Phật Tam Muội, bạn mới có được cái công phu này. Chúng ta muốn hỏi, có cần phải đến thế giới Tây Phương Cực Lạc thấy Phật A Di Đà hay không? Tuyệt đối cần phải có. Cho nên chúng ta khẳng định thế giới Tây Phương Cực Lạc là có thật, A Di Đà Phật là có thật.

Cuối nhà Minh, đầu nhà Thanh, biệt hiệu của đại sư Ngẫu Ích là "Tây Hữu Đạo Nhân". Tây Phương có, Ngài thật tin, Ngài nói thế giới Cực Lạc là có thật, A Di Đà Phật đích thực có, cho nên Ngài gọi là "Tây Hữu Đạo Nhân". Đây là chúng ta phải khẳng định, thế giới Tây Phương Cực Lạc cùng thế giới chúng ta là không gian duy thứ khác nhau. Ngài là duy thứ cao, cực cao vô thượng, Ngài là đột phá hết thảy tất cả không gian duy thứ khác, cho nên Thế Tôn tán thán Ngài là *"Quang trung cực tôn, Phật trung chi vương"*. "Quang trung cực tôn" là tán thán trí tuệ năng lực của Ngài, không gian duy thứ thảy đều đột phá. "Phật trung chi vương" là tán thán đức hạnh của Ngài. Chúng ta phải tin tưởng đối với việc này.

Thích Ca Mâu Ni Phật tuyệt đối không nói lời giả dối, mà chư Phật, Bồ Tát thị hiện ở thế gian, ghi nhớ một nguyên tắc, nhất định là nhằm vào nhu cầu của xã hội hiện tại đưa ra phương pháp cứu giúp giải quyết, vậy thì đối với chúng ta

mới chân thật có lợi ích. Những phương pháp lý luận không thích hợp với xã hội hiện tại thì Ngài nhất định không nói. Ngày xưa, thế giới còn có thể duy trì được một mảng bình yên. Xã hội chúng ta ngày nay đã xảy ra nguy cơ nghiêm trọng, chúng ta phải biết cái nguy cơ này là giáo dục triệt để bị thất bại, nguyên nhân này do đâu? Toàn thế giới đã xem thường đối với giáo dục luân lý đạo đức. Còn chúng ta thì xem trọng, trong lời tựa Thập Thiện Nghiệp Đạo này, số người một phần mười có thể tiếp nhận giáo dục tốt đẹp, số người chín phần mười còn lại sẽ được hưởng nhờ.

Nhân khẩu của chúng ta so với toàn thế giới không chỉ là một phần mười, có đến một phần năm. Trong một phần năm này, có phân nửa số người tiếp nhận giáo dục của nhà Nho, giáo dục của Phật pháp, cái thế giới này liền có thể được an định, liền có thể duy trì. Ở ngay trong thế kỷ này, nửa thế kỷ trước của thế kỷ này vẫn tốt, tôi còn nhận được chút giáo dục này. Tôi vào khoảng thời gian kháng chiến, kháng chiến là một giới hạn, trước khi kháng chiến kết thúc, gia đình cha mẹ, trường học thầy giáo còn giảng một chút về luân thường đạo lý cho chúng ta nghe, chúng ta còn nhận được một chút huân tập. Sau khi kháng chiến kết thúc thì không có người dạy, cho nên người hiện đại không hiểu được cách làm người.

Chúng ta xem thấy các bạn nhỏ, tư tưởng của chúng, ngôn hạnh của chúng, tỉ mỉ mà quán sát thì thật là lo lắng. Trẻ nhỏ ba bốn tuổi xem truyền hình, mỗi ngày chiếm lấy cái truyền hình. Phòng khách trong nhà có cái truyền hình lớn, trong phòng có cái truyền hình nhỏ, cha mẹ chúng muốn xem tiết mục không giống như chúng, cha mẹ bảo: *“Con vào phòng của con xem cái truyền hình nhỏ của con”*. *“Không! người nhỏ xem truyền hình lớn, người lớn xem truyền hình nhỏ”*. Loại tư tưởng ngôn hạnh này, sau khi chúng ta nghe rồi trong lòng thật lo lắng. Trong mắt chúng không có người lớn, sau khi chúng lớn lên thì phải làm sao? Cho nên bạn tưởng tượng xem, chúng từ nhỏ nuôi thành ra như vậy! Trẻ nhỏ rất đáng yêu, hiện tại thì đáng yêu, lớn rồi thì không đáng yêu, đây là do xem thường đối với giáo dục. Cho nên sau hai mươi năm, ba mươi năm sau, tôn giáo nước ngoài gọi là ngày cùng của thế giới, tôi rất tin tưởng. Vấn đề này nếu hiện tại không xem trọng, nếu không nỗ lực nghĩ biện pháp để cứu vãn, đến hai mươi, ba mươi năm sau thì thế gian này hết cứu. Do vì ngày nay trường

học giáo dục không nói, xã hội hiện tại thành ra như thế này, bạn mở truyền hình ra xem, mở các đường truyền internet, nội dung trong đó là gì? Sát-đạo-dâm-vọng, trong đầu của chúng sanh toàn thế giới đều nghĩ đến những thứ này, vậy còn gì để nói không? Các nghiệp chiêu cảm! Mọi người đều đang tạo nghiệp, ác nghiệp ngày ngày thêm lớn, quả báo thì không thể không nhận lấy, ngày tận thế chân thật phải đến thôi.

Ki-To Giáo nói ngày tận thế, Kinh Cô-Ran của Hồi Giáo cũng nói ngày tận thế, Phật pháp tuy là không nói ngày tận thế, Phật nói có thời kỳ diệt pháp, có thời kỳ diệt pháp. Nhà Phật nói, thiện ác quả báo, trồng nhân thiện được quả thiện, tạo nhân ác quyết định có ác báo. Người thông minh, người có trí tuệ, ở ngay trong một thời gian ngắn ngủi này phải hiểu được tu phước. Cái gì gọi là thiện? Cái gì gọi là ác? Chúng ta cần phải có năng lực, có trí tuệ để phân biệt. Phạm là lợi ích tất cả chúng sanh, giúp đỡ xã hội an định, thế giới hòa bình, đây là thiện. Phạm là lợi ích chính mình, lợi ích đoàn thể của chính mình, tổn hại người khác, lừa gạt người khác, đó là ác. Quả báo ác ở ba đường, vậy có đáng hay không? Con người ở thế gian, bạn có thể sống được bao nhiêu ngày? Cứ cho là bạn sống đến 100 tuổi đi, cũng chẳng qua là ba vạn sáu ngàn ngày, nó quá ngắn ngủi. Thời gian ngắn ngủi như vậy lại đi tạo tác tội nghiệp, để rồi đọa lạc ở ba đường, thời gian đó thì lại quá dài, thật không đáng.

Cho nên ở thế gian này đọc sách Thánh hiền, nhận được giáo dục tốt, nhất định phải khắc phục phiền não của chính mình, khắc phục dục vọng của chính mình, chân thật phát tâm lợi ích chúng sanh. Bạn nói, bạn muốn trở lại độ chúng sanh(?). Tôi thường nói muốn độ chúng sanh thì phải độ chính mình trước. Bạn chính mình chưa được độ thì bạn làm sao có thể độ được chúng sanh chứ? Làm thế nào độ chính mình? Đem phiền não tập khí của chính mình toàn bộ sửa đổi hết chính là độ chính mình. Thập Thiện Nghiệp Đạo Kinh chính là tiêu chuẩn.

Sát sanh là tập khí, là phiền não, ta từ nay về sau không còn sát sanh nữa. Khi không hiểu cái đạo lý này, ở trong phòng chúng ta thường hay nhìn thấy kiến muỗi, gián những con vật nhỏ này ở trong phòng thường gây phiền phức, hữu ý hay vô ý liền giết chết chúng. Sau khi học Phật rồi không còn giết nữa. Chúng cũng là một sinh mạng, kiến đến chỗ này là tìm thứ gì đó để ăn, tìm thức ăn để

muru sinh, chúng không phạm tội đáng phải chết, tại vì sao chúng ta muốn giết chúng? Nhất định không thể được! Chúng ta dùng phương pháp gì để đối đãi với chúng? Tâm từ bi đối với chúng, chúng ta phải bố thí cúng dường chúng, chúng tìm thức ăn để ăn, chúng ta lấy một ít thức ăn để ở trong vườn nhà, dần dần chúng sẽ đi ra ngoài đó, về sau sẽ không còn đến quấy nhiễu bạn nữa. Không cần phải giết hại chúng, không cần phải phòng bị, không cần phải dùng thuốc diệt côn trùng, không cần đến bất cứ thứ gì, chúng ta có thể câu thông với chúng. Chúng có linh tánh, phàm có linh tánh, bạn giết chúng, lẽ nào chúng không có cái tâm báo thù hay sao? Tương lai chúng được thân người, chúng ta biến thành kiến, chúng lại giết hại chúng ta, “oan oan tương báo, không hề ngừng dứt”, cho nên sự việc này quyết định không thể làm.

Trộm cắp rất là dễ phạm. Phàm làm những việc tổn người, lợi mình đều là thuộc về trộm cắp. Có một số người nói, không tổn người làm sao có thể lợi mình? Cái quan niệm này chính là sai lầm, chính là mê hoặc. Họ không biết, lợi người mới là chân thật lợi mình, tâm chân thành lợi ích chúng sanh. Phật dạy chúng ta "quảng tu cúng dường". Quảng là quảng đại, không có biên giới. Đối với tất cả chúng sanh, chúng ta tận tâm, tận lực đi cúng dường họ, bố thí cho họ, quả báo không thể nghĩ bàn. Chúng ta bố thí cho nhân dân của một nước, nếu bạn không cầu vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, quả báo tương lai của bạn nhất định sẽ làm Quốc Vương ở cái quốc gia đó, vì sao vậy? Bạn có ân huệ đối với họ. Nếu như bạn bố thí toàn thế giới, vậy thì bạn làm Luân Vương. Trong Kinh Phật nói là đại vương thống trị toàn thế giới, minh chủ của thế giới, rất nhiều quốc gia đều tình nguyện nghe theo giáo huấn của bạn, đều phục tùng hiệu lệnh của bạn, từ bố thí mà được!

Ngày nay bạn có tiền, kiếm được rất nhiều tiền là do đời trước bạn tu tài bố thí. Ngày nay bạn có trí tuệ là do bạn trong đời quá khứ tu pháp bố thí. Bạn được khỏe mạnh sống lâu là do bạn tu vô úy bố thí. Tu cái nhân gì thì được cái quả đó, không có tu nhân, ngày nay nghĩ hết phương cách có được quả báo cũng không thể có được, không hề có việc này. Cho nên làm 1 nghề nghiệp nào đó có thể kiếm được tiền, tôi không tin, hoặc nói làm một nghề nghiệp nào đó thì không thể kiếm được tiền. Trong mạng của bạn chân thật có, do bố thí nhiều rồi, bất luận làm bất cứ việc gì thì cũng đều kiếm được tiền. Trong mạng có,

bạn làm sự nghiệp đó là duyên, bạn có nhân, nhân kết với duyên thì quả liền hiện tiền. Bạn không có nhân, duyên có thù thắng hơn, bạn cũng không có được thứ gì. Những đạo lý cùng chân tướng sự thật này chỉ có Phật nói được thấu triệt, nói được tường tận. Cho nên độ chúng sanh trước tiên phải độ chính mình. Độ chính mình thì trước phải thay đổi phiền não tập khí của chính mình, việc đầu tiên phải thay đổi là đem cái tâm tự tư tự lợi sửa đổi, học theo Phật, Bồ Tát. Phật Bồ Tát không có chính mình, trên Kinh Kim Cang nói rất hay "Bồ Tát vô ngã tướng, vô nhân tướng, vô chúng sanh tướng, vô thọ giả tướng", tùy loại hóa thân. Ta đến cái thế gian này chính là hành Bồ Tát đạo, chính là đến độ chúng sanh. Độ chính mình chính là độ chúng sanh, bởi vì độ chính mình thì làm ra một tấm gương tốt, bạn là mô phạm của xã hội đại chúng, tấm gương của xã hội đại chúng, để người ta xem thấy bạn, tôn trọng bạn, bắt chước bạn, học tập với bạn, bạn liền độ được họ. Bạn không thể độ chính mình thì quyết định bạn không thể độ được người khác, bạn nói được hay hơn, người ta xem thấy bạn cũng không giống thì làm sao được? Bạn thấy Thích Ca Mâu Ni Phật, chư đại Bồ Tát, tổ sư đại đức, họ làm ra một tấm gương thật tốt cho chúng ta xem, cả đời chỉ có tu thiện, quyết không làm ác, chỉ có lợi ích chúng sanh, quyết không lợi ích chính mình. Chúng sanh chính là chính mình, lợi ích chúng sanh là chân thật lợi ích chính mình, cho nên tâm lượng phải lớn. Ngạn ngữ nói rất hay: "*lượng lớn thì phước lớn, lượng nhỏ thì phước nhỏ*". Việc làm thiện dù rất nhỏ, nếu như tâm lượng lớn thì việc làm thiện này của họ liền rộng lớn, liền biến lớn. Tâm lượng nhỏ, có làm nhiều việc thiện hơn thì quả báo vẫn là rất nhỏ, nó sẽ không vượt qua tâm lượng của bạn, cho nên việc đầu tiên phải mở rộng tâm lượng, "tâm bao thái hư, lượng châu sa giới", tuân thủ giáo huấn của Phật, Bồ Tát.

Ngày nay chúng ta đem Thánh giáo quy nạp làm thành năm cương lĩnh, chúng ta rất dễ nhớ, rất dễ học tập. Nhất định phải rất chăm chỉ nỗ lực, ngày ngày đi làm.

Câu hỏi thứ hai: “Thích Ca Mâu Ni Phật thị hiện có "quả báo ăn lúa ngựa" và đau đầu ba ngày. A Di Đà Phật nếu như đến thị hiện ở nơi đây, có phải là cũng phải thị hiện ra hiện tượng này hay không?”.

Có! Đây là giáo hóa chúng sanh, nói với chúng sanh quả báo nhân quả là đáng sợ, thành Phật rồi không thể nói là không còn quả báo, ác quá khứ đã tạo chưa có ác báo thì khi thành Phật rồi ác báo cũng hiện tiền. Các Ngài không hề gì, các Ngài biết được đây là trả nợ, món nợ này liền hết, rất là hoan hỉ tiếp nhận. Người thế gian mê hoặc, tiếp nhận quả báo cũng không cam tâm, họ oán trời trách người. Phật, Bồ Tát biết được nghiệp nhân quả báo, nên gọi là "bậc đại tu hành không mê nhân quả", không phải không có nhân quả, không mê chính là đối với nhân quả rõ ràng tường tận, thông suốt thấu đáo.

Được rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng tôi chỉ giảng đến đây thôi. A Di Đà Phật!

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không.

Giảng tại: Tịnh Tông Học Hội Singapore.

Thời Gian: năm 2001.

Cản dịch: Vọng Tây cư sĩ

Biên tập: Phật tử Diệu Hương, Phật tử Diệu Hiền